

Dertig dagen om te falen

Dertig dagen om te falen

Anita Henriët

Dertig dagen om te falen

Anita Henriët

1^e druk januari 2020

Uitgever: Godijn Publishing

Coverontwerp: Jen Minkman

Coverillustraties: Depositphotos

ISBN 978-94-93157-28-6

NUR 285/334/343

©2020 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en Godijn Publishing.

1. Hemel

Muriël

‘**W**at heb je hierop te zeggen, Muriël,’ galmt Zijn stem krachtig door de verlichte ruimte. Ik staar beschaamd naar mijn voeten op de witte stenen, niet in staat om op te kijken en het verraad in ieders ogen te zien. Ik heb een aantal keer toegekeken hoe onze Vader zo een engel toesprak, maar nooit had ik kunnen bedenken hier ooit zelf te staan.

‘Krijg ik nog antwoord ...’

Ik schraap mijn keel. ‘Ja, ik ben schuldig aan alles dat U zojuist heeft opgesomd, Vader.’

Met alle kracht die ik in mezelf kan vinden, hef ik mijn hoofd om het vonnis aan te horen. Vanuit mijn ooghoek zie ik Uriel en Chaniël kaarsrecht staan, ze wriemelen met hun handen aan hun gewaad.

Vanuit zijn stoel staart God, met ogen waarvan ik nooit heb kunnen ontdekken uit welke kleur ze bestaan, terug naar mij. Het licht dat vanachter Zijn immense stoel vandaan straalt, is helder maar evengoed zacht. Zijn gezicht staat vlak als Hij de volgende zin uitspreekt. Vader hoeft mij ook niet te vertellen hoe hij zich voelt. Ik weet dat ik Hem teleurgesteld heb. Dat vind ik nog het ergste van allemaal.

Naast zijn stoel staan mijn broers en zussen met net zo'n ernstig gezicht mijn kant op te kijken. Het enige verschil met onze Vader is dat hun ogen wel uitstralen dat ze niet kunnen geloven dat ik hen heb verraden. Ik zucht en sla mijn ogen neer.

‘Met deze bekentenis laat je mij helaas geen andere keuze, Muriël, dan je te verbannen voor dertig dagen naar de Aarde om je gemaakte fout goed te maken. Mocht je echter Isaac en zijn handlangers binnen deze tijd niet bij dageraad boven op Mount Shasta afleveren, is er helaas geen plekje meer voor jou in de Hemel ...’

De hardheid van zijn woorden laat mij op mijn knieën vallen. Ik sla mijn handen voor mijn gezicht. Er valt een zucht van ongelooft door de ruimte. Iedereen begint door elkaar te praten.

‘Stilte,’ buldert Vader vol autoriteit door de ruimte en Hij snoert daarmee iedere engel abrupt de mond. ‘Chaniël, jij neemt zolang Muriëls taak over. Bewakers, neem Muriël onmiddellijk naar de zijkamer. Knip haar vleugels af, voordat zij haar weg zal maken naar de Aarde.’

‘Wat?’ fluister ik. Mag ik geen afscheid nemen van mijn familie? Is Vader zo boos op mij dat hij mij niet langer in zijn rijk duldt? De pijn van zijn afwijzing creëert scherpe steken rond mijn hartstreek. Ik wil boos op Hem worden, maar diep van binnen weet ik dat ik dat nooit kan zijn. De enige op wie ik boos moet zijn, is mijzelf.

De bewakers pakken mij ieder zachtjes bij een arm beet en trekken mij mee, de grote verlichte zaal uit. Smekend tuur ik de kant van God op, zijn gezicht is al gedraaid naar Michaël en Gabriël, mijn twee oudste broers en tevens zijn rechter- en linkerhand.

Vlug zoek ik de ruimte af op zoek naar mijn twee dierbaarste zussen. Zij komen gelijk aangesneld.

‘Het komt allemaal goed, Muriël,’ stelt Uriel mij gerust. ‘We zien elkaar over dertig dagen weer in deze ruimte. Daar ben ik van overtuigd.’

‘Ik zal de terugkerende zielen in de tussentijd zo goed mogelijk ontvangen. Dat beloof ik je,’ probeert Chaniël mij op te beuren.

Ze bedoelen het goed, maar het zijn niet de woorden die mijn haperende hart helpt te kalmeren. Ik schenk hen een flauwe glimlach. ‘Dat waardeer ik enorm, Chaniël. Tot over dertig dagen mijn lieve zusters,’ fluister ik ze toe.

De bewakers trekken me met zich mee door de hoge, verlichte en brede gangen op weg naar het onvermijdelijke. Met een hart, dat in mijn oren bonkt, laat ik mij door hen in het midden van de ruimte neerzetten. Vanuit mijn ooghoek zie ik mijn zusters mij met beteuterde blikken nakijken.

‘Het spijt ons, Muriël,’ zegt een van de bewakers.

Opnieuw glimlach ik flauw als ik mijn lange, licht aanvoelende, mantel op de grond laat vallen. Zijn vriendelijkheid overvalt mij, ik verdien zijn woorden niet. Ik haal een keer diep adem. Ik weet nu al dat ik alles vreselijk ga missen als ik daar beneden ben.

‘Oké, ik ben er klaar voor.’ Het heeft geen zin om tijd te rekken.

De andere bewaker dwingt mij, doch vriendelijk, op de knieën. ‘Het is beter als je erbij knielt.’

Ik zet mij schrap door zijn woorden. Op de verscheurende pijn, die binnen enkele tellen door mijn lijf raast, ben ik totaal niet voorbereid. Mijn stem schalt hard door de ruimte en weerkaatst tegen de hoge muren, zodra het mes langs de aanhechting van een van mijn vleugels snijdt. Nogmaals glijdt het vlijmscherpe mes langs een vleugel, het voelt alsof ik in tweeën word gescheurd. Door de allesoverheersende pijn ploft mijn lijf op de koele stenen neer.

2. Dag 2

Muriël

Eenzamer dan ik mij ooit heb gevoeld, staar ik vanuit het raamkozijn naar de drukbezette straten van Cincinnati. Mensen lopen in de vroege ochtend als kronkelende mieren langs elkaar heen op weg naar hun werk. Als ik per ongeluk tegen de muur aanleun met mijn rug, krimp ik ineen van de pijn. Op de plek waar eergisteren nog mijn mooie vleugels zaten, zitten nu twee lange, kersverse littekens.

Twee dagen. Zolang ben ik inmiddels op deze plek. Sindsdien heb ik te maken met een lichaam dat eten, drinken en acht uur slaap nodig heeft. Om maar niet te spreken over de snelheid waarmee diverse emoties zich afwisselen in mij. Allemaal dingen waar ik in de Hemel nooit mee te maken had. Hoe houden mensen zich bestand hiertegen? Sinds mijn tijdelijke verbanning begrijp ik de teruggekeerde zielen en hun verhalen over het leven op Aarde veel beter.

Ik zucht als ik aan het thuisfront denk. Ik mis de eenvoud en sereniteit. Ik mis eigenlijk alles van daarboven.

Op het moment dat ik op de Aardbol belandde met alleen een creditcard, paspoort, simpele kleding en een aanwijzing, is het door een godswonder gelukt om een tweekamerappartement ergens net buiten het centrum van Cincinnati te bemach-

tigen. Via een tweedehands winkel heb ik hem vervolgens summier ingericht. Ik kocht verschillende kledingstukken erbij en eten en drinken.

Mijn blik valt op een bekende donkerharige man die zich tussen de mensenmassa heen worstelt. Zijn korte haar deint luchtig mee op een windvlaag. In zijn rechterhand houdt hij een papieren tas vast. Zijn blik gaat omhoog en zijn blauwe ogen kijken hoopvol naar mijn appartement.

Ik duik weg en bid dat het net op tijd was. Onaardig zijn zit niet in mijn aard, maar wat moet ik anders. Het heeft geen zin om vrienden met mensen te worden. Ik ben van plan om binnen dertig dagen Isaac en zijn handlangers af te leveren bij Mount Shasta, zodat ik terug kan naar mijn vertrouwde plekje in de Hemel.

Ik pers mijn lippen op elkaar bij de gedachte aan Isaac, een gevallen engel. Mijn broer Michaël heeft hem met zijn machtige zwaard overmeesterd en voor eeuwig naar de Hel verbannen. Door mij loopt hij weer vrij op Aarde rond ...

Mijn maag rommelt. Ik sta op en slof naar de keuken om wat eten te pakken.

Er wordt op de deur geklopt. Ik negeer het geluid en ga verder met boter op mijn boterham smeren.

Opnieuw geklop. Dit keer klinkt het meer vastberaden. 'Muriël, ik ben het, Chad.'

Ik was dus te laat, mopper ik in mezelf.

Zuchtend slof ik in mijn pyjama naar de voordeur. Af en toe trekken de littekens op mijn rug als ik een verkeerde beweging maak. Ik laat de deur op het veiligheidshaakje. 'Hoi Chad.'

'Ik heb je gisteren helemaal niet gezien. Ik wilde weten of alles goed met je gaat. Staan de meubels nog zoals we het eergisteren neergezet hebben?'

'Ja. Nogmaals bedankt voor alle hulp.'

'Graag gedaan. Ik kon moeilijk mijn nieuwe buurvrouw laten aanmodderen met alle verhuisspullen. Ik heb trouwens die

heerlijke groene thee met jasmijn voor je meegenomen. Je genoot er laatst zo van. Zie het als een welkomstcadeautje van mijn kant.’ Uit zijn papieren tas haalt hij een grote kartonnen beker waar een zoete geur vanaf komt.

‘Heel attent van je. Dank je wel.’ Ik reik mijn hand tussen de deurkier om de beker aan te nemen.

‘Mag ik niet binnen komen?’

‘Ik was net van plan terug naar bed te gaan. Ik voel mij nog erg moe van de verhuizing,’ lieg ik. Om geloofwaardig over te komen, fake ik een gaap.

‘Ik beloof je maar even te blijven.’

Ik staar in zijn blauwe ogen. Een lieve, maar vastberaden grijns komt er achteraan. Het brengt een vreemdsoortige kriebel in mijn buik teweeg.

Ik glimlach. ‘Oké. Heel even dan.’

3. Dag 2

Muriël

’**W**eet je zeker dat je zonder televisie kunt leven?’ Chad neemt plaats op een van de twee houten stoelen die rond de eettafel staan en kijkt om zich heen.

De enige luxe die ik heb aangeschaft, is een radio om naar het nieuws te luisteren. Muziek ga ik langzaamaan waarderen. Sommige nummers brengen een plezierige emotie in mij naar boven en zetten mij aan tot neuriën.

Een tv daarentegen hoef ik niet. Naast dat het een scala aan prikkels biedt, kan ik niet begrijpen wat mensen er zo boeiend aan vinden. De nietszeggende programma’s maken je alleen maar onzeker. Het laat je geloven dat de buitenkant belangrijker is dan de binnenkant.

Ik neem plaats op de andere stoel. Terwijl Chad mijn kamer inspecteert, observeer ik de man van eind twintig aan mijn eettafel. Ondertussen laat ik de warme thee door mijn keel glijden.

Vrouwen hier zullen hem omschrijven als HOT. Een naam die mannen mij vast ook geven, en wat ik vreselijk vind. Ik had liever gehad dat mijn Vader mij een standaard uiterlijk had gegeven, zodat ik mij onopvallend tussen de mensen kon be-

vinden op zoek naar Isaac. Het is mij een raadsel waarom Hij mij dit lichaam heeft geschonken. God verkondigt altijd dat het gaat om wat je uitdraagt naar de wereld en niet of je in maatje vierendertig past.

Zoals die keer dat ik naar beneden keek en een schildpad zag vastzitten in een groot stuk plastic dat in de zee dreef. Het dier was bijna aan het einde van zijn Latijn. Waarschijnlijk was het al een hele tijd bezig zichzelf te bevrijden. Ik mag dan geen beschermengel zijn, ik kon het niet over mijn hart verkrijgen hem aan zijn lot over te laten. Na zijn bevrijding zag ik het dier een keer omkijken op zoek naar mij, voordat hij onder water dook en uit het zicht verdween. Ik kan bijna zeggen dat het een van de mooiste taken was die ik heb verricht als engel.

‘Dat zou je vaker moeten doen,’ brengt Chad mij terug in de huiskamer.

‘Wat?’

‘Glimlachen, het laat je stralen.’

Direct laat ik mijn mondhoeken hangen om de gloed te laten stoppen. Warmte hecht zich aan mijn wangen. ‘Wat vroeg je net eigenlijk?’ verander ik snel van onderwerp.

‘Of je zeker weet dat je geen televisie wilt hebben.’

‘Ja, dat weet ik zeker.’

We nippen allebei zwijgend van ons drinken. Ik moet zeggen dat deze man echt mooie ogen heeft, lichtblauw. Een kleur waarin ik kan verdrinken als ik zou willen, maar dat wil ik niet. Menselijke liefde is mij te gecompliceerd. En het laatste waar ik nu behoefte aan heb, is complicaties. Een vrolijk liedje komt voorbij op de radio. Automatisch neurie ik mee en ik houd mijn ogen gericht op het houten tafelblad.

‘Wat heb je gisteren zoal gedaan?’ onderbreekt Chad mijn geneurie.

‘Ach, je weet wel ...’

Bijkomen van de schok dat ik mij hier bevind, wennen aan het zware gevoel dat mijn lichaam mij constant geeft om maar niet te spreken over

de twee grote pijnlijke plekken op mijn rug waardoor ik slecht slaap, er constant aan herinnerd worden dat ik moet eten en drinken, druk met het buitensluiten van alle prikkels en als laatste via de radio luisteren naar het verontrustend nieuws in Ohio dat eventueel kan leiden naar Isaac en zijn handlangers. De reden waarom ik mij heb gevestigd in deze grote stad.

‘Als ik het wist, hoefde ik dit niet te vragen.’

‘Ik heb nog twee schilderijen opgehangen in mijn appartement ...’ Een wenkbrauw schiet bedenkelijk omhoog want zowel hij als ik weten dat er niets bij is gekomen. ‘... en gewerkt uiteraard,’ zeg ik er snel achteraan.

‘Zeker vanwege de rellen in Middletown. De relschoppers hebben een heel spoor aan vernielingen achtergelaten.’

Ik kijk op. Isaac! ‘Rellen in Middletown?’ Hoe heb ik dat kunnen missen op de radio? Ik leun nieuwsgierig over tafel heen zijn kant op.

‘Ja, gisteren bij het treinstation. Er zijn veel mensen gewond geraakt door het geweld dat uit het niets leek te zijn ontstaan. Ben je niet opgeroepen door je werkgever om er iets over te schrijven in de krant?’

‘Jawel. Mijn collega is gisteren gegaan om hierover een persbericht te schrijven. Ik ga vanmiddag aanhoren hoe het de dag erna met iedereen gaat.’

‘Waar heb je eigenlijk hiervoor gewerkt, Muriël?’

Bedachtzaam staar ik naar de andere kant van de tafel. ‘Hoezo wil je dat weten?’

Chad krijgt een speelse glimlach rond zijn mond. Hij strijkt zijn donkere lokken met een hand naar achteren. Het gebaar brengt dit keer warme golven in mijn buikstreek teweeg.

‘Waarom wil je het mij niet vertellen?’

‘Daar heb ik mijn redenen voor.’

Aan Chads verfrommelde mond te zien, vindt hij mijn reactie niet leuk.

Een onaangenaam gevoel overstemt de prettige warmte in mijn maag. ‘Chad, ik vind je een aardige man en ik ben je dankbaar voor alle geboden hulp. Alleen ben ik hier maar voor een maand, weet je nog? Na die tijd zullen we elkaar nooit meer zien. Dus wat heeft het voor zin om persoonlijke dingen te delen.’

Als ik eerlijk opbiecht waar ik vandaan kom en wat ik op Aarde doe, weet ik zeker dat Chad nooit meer met mij praat.

Dan heb je wel bereikt wat je wilt, reageert een stemmetje in mijn binnenste. Ik glimlach flauw. Dit is een cadeautje dat bij het verkrijgen van een lichaam zit, een soort raadgever die in je leeft.

Chad neemt een slok. Er vormen zich diepe rimpels op zijn voorhoofd als hij naar het schilderij aan mijn muur staart. Een voelbaar spanningsveld bouwt zich tussen ons op. Ik sla mijn armen om mij heen. Wat fluistert het stemmetje op dit moment Chad toe?

‘Tegenwoordig bestaan er genoeg middelen om contact te hebben met elkaar, waar je je ook bevindt op de wereld.’

Chads blauwe ogen zoeken de mijne op. Ik begrijp zijn reactie. In zijn schoenen zou ik het ook vreemd vinden als iemand zo raar reageert op een simpele vraag.

‘Ik blijf bij mijn standpunt.’

‘Goed, ik stap maar eens op.’ Chad staat op en loopt naar de voordeur. Ik volg hem met mijn ogen door de kamer. Zijn leren jas rust in zijn linkerhand. Dit is toch wat ik wilde? Dat het een kort bezoekje was, zodat ik mij kan storten op mijn opgedrongen taak. Waarom voel ik mij dan zo rot nu hij vertrekt?

Voor ik het weet snel ik naar Chad toe. Zijn hand rust op de deurknop. Zachtjes raak ik zijn onderarm aan. Verrast draait mijn buurman zich om en kijkt me vragend aan.

‘Het spijt me, Chad. Ik ben gewoon moe.’

Zijn lichtblauwe ogen vertonen een emotie die ik niet kan plaatsen. Ons huidcontact zorgt voor prettige tintelingen door mijn lichaam. Chads huid voelt heerlijk warm en uitnodigend. Totaal het tegenovergestelde van wat ik mij voorstelde. Gebio-logeerd kijk ik terug naar de knappe man voor mij, terwijl mijn vingertoppen over de donkere haren van zijn huid glijden.

Chad buigt naar voren, zijn lippen akelig dicht bij de mijne. Pas als ik zijn warme adem op mijn tong voel, doe ik een stap naar achteren.

Mijn buurman schiet omhoog. Zijn gelaatstrekken strijken glad, geen enkele emotie is er meer vanaf te lezen. ‘Sorry, Muriël, ik dacht dat jij dit ook graag wilde.’

Mijn ogen worden groot. Warmte vestigt zich op mijn wangen. Mijn hart bonkt hard tegen mijn ribbenkast. Wat wilde? Dat hij mij ging zoenen?

‘Ik ... ik ... moet hoognodig aan het werk,’ is het enige dat ik weet uit te brengen. Met mijn hand draai ik aan de deurknop om mijn buurman het huis uit te werken. Chad knikt dat hij de hint begrijpt en wandelt zonder nog een woord te zeggen de gang in.

4. Dag 2

Muriël

De vernielingen die deze verraders hadden aangericht in Middletown waren duidelijk zichtbaar. Het spoor leidde naar een robuust huis, waarvan de gordijnen zorgvuldig gesloten waren. Wachtend op Isaac en zijn volgers, had ik mezelf vermaakt in de auto met het luisteren naar de top 1000 op de radio.

Vanmiddag zat ik vol zelfvertrouwen. Ik was ervan overtuigd dat er vooruitgang zat in mijn zoektocht. Nu het tegen de avond loopt, voel ik compleet het tegenovergestelde.

Na uren van eindeloos staren naar het huis, bleken de gevallen engelen allang te zijn gevlogen.

Chagrijnig open ik de deur van de supermarkt. Ik zucht, pak een mandje en wandel het gangpad in op zoek naar iets te eten. Geheel in gedachten verzonken zie ik een vrouw, die de hoek om komt, compleet over het hoofd. Ik bots pardoos tegen haar aan, haar boodschappen vallen uit haar handen.

‘Godsamme, kijk toch uit je doppen, doos.’ Ze raapt alles bij elkaar en geeft mij niet eens de kans sorry te zeggen of haar te helpen verzamelen. De vrouw stormt langs mij heen, met ogen die vuur spuwen en stoot erbij bewust hard tegen mijn schouder aan.

Verbijsterd laat ik haar razernij over mij heen komen. Over dit soort gedrag heb ik vaker gehoord tijdens een gesprek, om deze agressiviteit van dichtbij mee te maken schokt mij ten zeerste.

Waarom gaf die vrouw mij niet de kans sorry te zeggen of haar te helpen? Waarom denken mensen direct dat het met opzet ging? Of waarom wordt mijn Vaders naam genoemd in combinatie met akelige woorden als iets tegenzit? Ik heb het God eens gevraagd waarom mensen zo reageren. Mijn Vader zei dat ze het niet zo bedoelen.

Met waterige ogen vervolg ik mijn weg en grijp een kant en klare maaltijd waar “bami” op staat uit het schap. Koken na deze verschrikkelijke dag is werkelijk het laatste waar ik zin in heb. Ik wil met mijn voeten omhoog, de avond op de bank doorbrengen en met mijn bak eten op schoot, terwijl ik mijzelf verdrink in zelfmedelijden. Wat mis ik mijn familie op dit moment, vooral mijn zussen Uriel en Chaniël. Ze weten mij altijd aan het lachen te krijgen. Dat kan ik nu wel gebruiken.

Ik loop richting de kassa als een moeder met haar kind in de winkelwagen langs mij wandelt. Het meisje bekijkt mij aandachtig. Ze neemt vast mijn engelenenergie waar. Ik schenk haar een glimlach en zwaai. Ik ben altijd dol op mensenkinderen, ze staan nog zo onschuldig in het leven.

Het meisje krijgt een brede grijns op haar gezicht en fluistert iets in het oor van haar moeder. De vrouw kijkt om naar mij. Aan de rimpel tussen haar wenkbrauwen te zien, tracht ze iets te ontrafelen. Ze voelt waarschijnlijk dat er iets anders is aan mij, maar mijn gloed zal deze vrouw niet meer kunnen waarnemen. Naarmate kinderen opgroeien, verliezen ze het vermogen onze gloed te zien.

Ik schenk haar een flauwe lach, waardoor de moeder snel haar gezicht afwendt en in haar dochters oor iets hoofdschuddend terug fluistert. Haar reactie bevestigt mijn vermoeden.

Ik vervolg mijn weg naar de kassa. Er staan vier mensen in de rij als ik achteraan aansluit. Niet veel later ben ik aan de beurt en reken ik mijn spullen af bij een jongedame met een blonde staart en vriendelijke groene ogen. Ze heeft een mooie ziel, dat zie ik in een oogopslag.

‘Kijk eens aan, eindelijk zie ik de persoon die in het appartement van mevrouw Harper is getrokken,’ zegt de caissière. Met een brede grijns kijkt ze me recht in de ogen. Haar openhartige houding laat mijn harnas iets zakken.

‘Volgens mij heette de vorige bewoner inderdaad zo. Hoe weet jij dit?’ vraag ik.

‘Een stel roddeltantes stond hier de laatste nieuwtjes te bespreken. Er was een onbekende vrouw van in de twintig met wel erg lange benen in de buurt komen wonen. Aangezien jij voldoet aan die omschrijving kan het niet anders dan dat jij die persoon bent. Aan de toon te horen waren de dames niet blij dat er concurrentie bij was gekomen,’ zegt ze met een knipoog. ‘Trek je maar niets van hen aan. Ze blaffen, maar bijten niet.’ Ze lacht hard en steekt haar hand uit. Ik schud hem. ‘Welkom in Cincinnati. Ik heet Valerie.’

‘Muriël.’

‘Zoals naar de engel Muriël?’ Valerie leunt naar voren over de toonbank.

Haar reactie laat mij abrupt haar groene ogen opzoeken. Aan haar expressie te zien, beseft ze gelukkig niet dat ze in feite degene waarnaar ze refereert persoonlijk voor haar neus heeft staan.

De littekens op mijn rug beginnen te irriteren, alsof ze willen zeggen je wás diegene, nu ben je niets meer dan een geval- len engel die haar weg terug naar boven moet verdienen.

‘Geen idee, mijn ouders vonden het gewoon een mooie naam.’ Achter mij wordt gekucht. Ik begrijp de hint en pak timide mijn papieren zak met boodschappen van de toonbank.

‘Het was leuk je te ontmoeten, Valerie.’

‘Insgelijks, Muriël.’

Buiten is het fris en ik kruip dieper in mijn jas. Het meisje met haar glimlach en de vriendelijkheid van Valerie hebben de scherpe randjes van mijn somberheid afgeschaafd. Nu schuurt het gevoel alleen onaangenaam aan de binnenkant van mijn lijf.

Het regent. Ik rijd tevreden naar het appartementencomplex en parkeer mijn auto in een leeg vak. Er vormen zich inmiddels flinke plassen naast de weg en de riolering heeft moeite de hoeveelheid in goede banen weg te sluisen.

Terwijl ik de plassen zorgvuldig vermijd, komt er een bus hard aangereden en rijdt zonder gas terug te nemen vol door de plas. Een grote golf water golft over mij heen en maakt mij van mijn kruin tot aan mijn tenen zeiknat. De papieren boodschappentas valt uit elkaar. De bami plonst in de overgebleven plas en knapt open.

Geschokt, moe en humeuriger dan ooit tevoren zie ik mijn avondeten meegenomen worden door de stroom water richting de put. Als een verzopen kat staar ik boos de bus na, terwijl aan de overkant vier tieners keihard in lachen uitbarsten en met wijzende vingers mijn kant opkijken. Een van de jongens heeft een telefoon in zijn hand en roept. ‘Even zwaaien, vanavond ben je beroemd op YouTube ...’

Ik grom naar de overkant en been weg naar mijn tijdelijk huis. Ik ren de trappen op, vlieg langs de voordeur van Chad en schiet naar binnen. Direct ga ik naar de badkamer en pel mij uit mijn koude, vies ruikende kleren. Ik douche mij met een bonkend hart. Na het afdrogen trek ik mijn pyjama aan. Waarom zijn mensen toch zo hard voor elkaar?

‘Het is verschrikkelijk hier!’ schreeuw ik naar niemand in het bijzonder. Ik stamp nog net niet met mijn voeten op de vloer uit nijd.

Met een wasmand vol vuile kleding, wandel ik naar de wasruimte in de kelder. Ik hoop daar alleen te zijn, maar het lot beslist anders. De laatste persoon die ik momenteel wil zien,

ruimt een wasmachine uit. Chad kijkt om als hij iemand hoort binnenkomen. Zijn mooie blauwe ogen staan op hun hoede zodra ze mij spotten.

‘Dag Muriël.’ Mijn buurman geeft een kort knikje en gaat verder met zijn werkzaamheden.

‘Hoi Chad,’ reageer ik terug en wandel ongemakkelijk langs hem heen naar de andere wasmachine. Ik heb geen idee wat ik tegen Chad moet zeggen. Zeker niet na de manier zoals we vanmorgen uit elkaar gegaan zijn.

Aangezien hij net zo stil is naar mij toe, voel ik mij niet verplicht om een gesprek op gang te brengen. Zwijgend gooi ik mijn kleren in de automaat, stop wasmiddel bovenin en kies het juiste programma uit. Zonder te hoeven kijken, weet ik dat Chad elke beweging van mij op de voet volgt.

‘Wat is er gebeurd, Muriël?’

‘Ik heb een rottag achter de rug,’ antwoord ik timide. Als de wasmachine draait, pak ik mijn wasmand op om de wasruimte te verlaten. Zodra ik langs hem loop, beland zijn hand zachtjes op mijn schouder. Het gebaar laat mij de pas inhouden en tranen vinden hun weg naar buiten. Ik begin te huilen.

‘Volgens mij kun je wel een kop groene thee gebruiken.’

Ik knik. ‘Best wel.’ Mijn borstkas veert op en neer. Ik heb deze vriendelijkheid niet verdiend, maar het is meer dan welkom.

Chad glimlacht als ik opkijk. Voordat hij zijn wasmand vol opgevouwen kleding van de tafel oppakt, glijden zijn vingertoppen subtiel over mijn rug naar beneden. Snel doe ik een stap opzij. Ik wil niet dat hij de mismaking op rug voelt.

Aan Chads gezichtsuitdrukking te zien, heeft hij godzijdank niets meegekregen van mijn handeling.

‘Kom je,’ zegt hij. Gezamenlijk wandelen we de trappen op naar zijn appartement.

5. Dag 2

Chad

Ik begeleid Muriël naar mijn bank. Ze staart nog steeds snikend voor zich uit. In de open keuken zet ik de waterkoker aan. Uit de kast pak ik twee mokken en plaats ze op het aanrechtblad.

Ik leun met mijn onderlijf tegen het blad aan en sla haar gade. Ik moet deze mister *nice guy*-act volhouden, wil ik deze ingang behouden. Geen rare acties meer, zoals haar vanmorgen bijna kussen ... Ik kon me niet langer bedwingen. Haar energie is aantrekkelijk, bijna bedwelmend.

Het is lang geleden dat ik tegenover iemand vanuit het goddelijke rijk stond. Ik wist het meteen, iedere vezel in mijn lichaam gaf aan dat er een engel in de buurt was. En toen zag ik haar in de gang met haar glanzende blonde haar en prachtige poppengezicht, het was alsof de zon alleen voor mij scheen.

Het engeltje is alleen minder goedgelovig dan ik dacht. Elke keer als ik voorzichtig informeer naar haar achtergrond, trekt Muriël die dikke muur omhoog en krijg ik vage, oppervlakkige antwoorden.

Muriël weet gelukkig niet wie ik ben en dat ben ik van plan zo te houden. Ze zou meteen hard mijn appartement uitrennen

en die van haar hermetisch afsluiten om mij nooit meer toe te laten.

Ik loop glimlachend met twee dampende mokken thee richting de bank. Haar kwetsbare houding in de wasruimte verschafte mij precies de ingang die ik zocht. Muriël kan overduidelijk een vriend gebruiken ... 'Gaat het weer?'

Gretig pakt Muriël de dampende mok aan. Een tijdje drinken we in stilte tot de engel het woord neemt. 'Chad, het spijt mij. Ik ben niet mezelf vandaag.'

'Het is je al vergeven.' Ik neem opnieuw een slok van de warme thee. Inmiddels laat de avond zijn gezicht zien. Het wordt schemerig in de huiskamer. Het brengt mij op een idee. 'Heb je misschien zin om te blijven eten? Ik was net van plan iets Indonesisch te halen,' pols ik voorzichtig.

Muriël knikt, haar ogen stralen gelijk iets meer. 'Dat wil ik wel, alhoewel ik nog nooit Indonesisch gegeten heb.'

'Dan weet je niet wat je al die jaren gemist hebt.' Ik wandel naar de gang, pak mijn jas van de kapstok en loop naar de engel voor mij. 'Ik neem aan dat je niet zo de deur uit wilt,' wijs ik naar haar pyjama.

Een lichte blos verschijnt op Muriëls wangen. 'Je hebt gelijk. Ik wil inderdaad niet zo over straat. Geef me vijf minuten.'